

Felsőkrisztina

XVII. évfolyam 4. szám

2014. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6, órákor

Vásárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órákor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

A remény jelei

Növekszik a sötétség is. Tragikus híreket kapunk és sok minden aggaszthat minket. Jézus egyszer teljesen nyíltan elmondta, hogy mennyire fáj neki, hogy a választott nép, akit Ő, mint Isten kiválasztott, nem hallgat rá. Így fogalmazott: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem, megölsz a prófétákat és megkövedezed, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akartátok.”* (Mt 23,37)

Egyszerre fedi fel Isten létét és azt a keserűséget, amelyet a választott nép okoz neki. Miért ez a keserűség? Mert nem veszi észre a nép, hogy Isten milyen reményre hívta meg őket Krisztusban. Mert hatástalan marad a szeretet vonzása.

A szeretet minket is vonz. Vonz arra, hogy egységet és békét teremtsünk. Isten számára kedves az egyetértés. Kedves számára az együttműködés, a közösség. Templomunkat 80 éve áldották meg. Azóta épül és növekszik az a közösség, amelyet maga Isten gyűjtött itt egybe. *„Ha ez az elgondolás vagy mozgalom emberektől származott volna, magától felbomlik.”* (vö.: ApCsel 5,38). Ám itt Isten munkálkodik! Kérjük tőle, hogy mindig az

egységet tudjuk építeni, és sose szülessen köztünk széthúzás! *„Törekedjete a békére és az életszentségre!”* (Zsid 12,14)

Hamarosan elkezdődik az új közösségi ház építése. Ennek is van mélyebb üzenete: építjük az Isten országát, amely nem csak kő és üveg, hanem a lelkekből épül.

A mi szívünkben kell, hogy megszülessen a vágy a közösségre, különben az épület semmit sem ér. Nekünk kell alakulnunk, emelkednünk Isten akarata szerint!

Sok rosszról hallunk, talán sokszor a reménytelenség is hatalmába kerít minket. De nézzünk ilyenkor a templomunkra, a közösségi házunkra, a hittestvéreinkre és merítsünk erőt azokból, akik velünk együtt építeni akar-

nak inkább, mert *„Isten adja a növekedést”* (1Kor 3,7)! Ezzel a reménnyel kezdjük az új tanévet. Így kérjük a Szentlelket, hogy jöjjön. Jöjjön és töltsse be a szívünket, a közösségünket!

Ő figyelmeztet minket: *„Vigyázzatok, nehogy a keserűség, a kereszt, vagy az életünk terhei miatt elveszítsétek a jóhiszeműséget és a készséges lelkiületet!”*

Miklós atya

Krónika

„Azt hiszem, a mi dolgunk bízni a mai fiatalokban, akiknek így is, úgy is át kell majd adnunk a világ továbbteremtésének csodálatos feladatát. Igen a mai kiskamasz lesz a holnap megfontolt püspöke, tanára, orvosa, szentje. s jól van ez így!”

Csaba testvér: Merjünk hinni és szeretni

Az idei szeptember nem csak a kis elsősöknek, az új, felsőbb iskolákba kerülőknek vagy az egyetemet most kezdőknek különleges, rendhagyó, hanem a plébánia életében is egy új időszámítás kezdete. Régi vágyunk, hogy az egykori, állam által elorozott, és a hívek nagy anyagi áldozatvállalásával visszavásárolt, épületünk végre alkalmas helye lehessen a közösségeink lelki, hitéleti, közösségi programjainak. A közbeszerzési, pályázatási eljárások lezárultával szeptember végén a bontási munkálatokkal elkezdődhet az építkezés. Az első fázisban, amint azt már ismertettük, azokat a részeket bontják el, amelyek - ahogy a terveken látszik - a későbbi közösségi épületnek nem lesznek részei. A munka megkezdése előtt az építési munkaterületet szabaddá kell tennünk. Ez azt jelenti, hogy az épületben lévő, még használható bútorokat, valamint az ott raktározott holmikat egy kijelölt tárolási helyre kell vinni. Ez igen nagy munka, **ezért kérjük a híveket, hogy a hirdetett időben minél nagyobb számban jöjjenek segíteni.** Hogy tervezni lehessen, kérjük, iratkozzanak fel a sekrestyében, hogy ki mikor tud jönni. Nagyon számítunk a fiatalok és a férfiak erejére.

Ide kívánczik az a megdöbbentő hír, hogy Vágó István úr a DK prominens tagja, időutazásai során elérkezett az ötvenes évekhez, és ahogy elődei, úgy ő is úgy gondolja, hogy ami nekem kell, azt egyszerűen elveszem. - Természetesen mindezt a legteljesebb demokrácia jegyében. De az is lehet, hogy számítógépe erre a kvíz-kérdésre rossz választ dobott ki. Természetesen, „játsszóház” is lesz ezen a helyen a közösségi házunkban, ahová szeretettel várjuk- és

nem csak – a hegyvidéki gyerekeket, és fiatalokat.

A nyár nemcsak pihenést, örömet hozott, hanem szomorúságot és fájdalmat is. **Eltemettük Szende Ákos barátunkat**, aki sok-sok éven át volt képviselőtestületünk aktív tagja. Mint a liturgikus bizottság vezetője nagy tudással, csöndes szerénységgel és mély lelkeséggel szervezte a liturgikus eseményeket, Jellemző rá, hogy már igen súlyos betegen is küldött nekünk keresztúti imádságot, amit így távollétében is vele együtt, érte is imádkoztunk. Emberi nagyságát mutatja, hogy bár hét éven át küzdött a kórral, de az utolsó időkig csak a legszűkebb barátai tudták róla. Aktív volt, telve reménnyel. Tudjuk, hogy felkészült az útra és reméljük, most Fönről imádkozik szereteteiért és értünk, egyházközségünkért.

Július végén **Hollai Antal atya hagyott itt bennünket.** Bár csak rövid három évet töltött plébániánkon, mindannyiunkat megérintett. Mély lelkeségéről, a belőle áradó belső békéről, derűről, kedvességéről, segítő tanácsairól órákig lehetne beszélni, de aki csak egyszer beszélt vele, annak nem kell semmit mondani. Nem véletlen, hogy ahol csak megfordult pályafutása során, rajongtak érte az emberek. Betegsége hírére tömegek mozdultak meg. A végzetes műtetre is mindennel és mindenkiel megbékélve, az Atya iránti teljes bizalommal, akaratának elfogadásával készült. Távozása nekünk nagy veszteség, de az Úr úgy gondolta, hogy talentumaival jól sáfárkodott és már kiérdemelte „Ura örömét”.

„A nagy dolgok ajándékok, ne törtess utánuk, neked csak alázattal le kell hajolnod értük, át kell vened őket. Egy jó barát, egy váratlanul feltároló kapu, amely a határtalan távlatokra nyílik, a gazdag termésből hozzád lehajló ágak – az új ország ajándékai.”

Csaba testvér: Merjünk hinni és szeretni

Béres György

LOMTALANÍTÁS a közösségi házunkban

Közösségi Házunk építésének első fázisa, a bontási munkálatok várhatóan szeptember végén kezdődnek. Az épületet bútorok, berendezések nélkül kell átadnunk a bontást végző vállalkozónak. Jelenleg a lomok mellett nagy mennyiségben vannak asztalok, székek, egyéb berendezési- és használati tárgyak, amikre a plébániának nincs szüksége, de esetleg más számára még hasznosnak lehetnek. A tárgyak rövid, fotókkal ellátott leltárát a honlapunkon hamarosan megjelentetjük, hogy a még használható tárgyaknak az elszállítás fejében gazdát találjunk. A fennmaradó lomok konténerbe rakásához kérjük majd a hívek segítségét, a részleteket később, a hirdetésekben közöljük. Végre megkezdődik a romhalmaz eltakarítása, vegyünk részt minél többen tevőlegesen is a munkában!

Hittanóráink

A plébániai hitoktatás szeptember 15-én, hétfőn kezdődik az alábbi rend szerint:

Óvodások	Kedd 17 óra	Kertész Annamária
3. osztály	Hétfő 16,30 óra	Oláh Enikő
4. osztály	Kedd 17,30 I. emeleti terem	Lukách Krisztina
Felsősök	Hétfő 18,45 I. emeleti terem	Miklós atya
Középiskolások	Hétfő 19,45 I. emeleti terem	Miklós atya
Ifjúsági	Szerda 20 ó I. emeleti terem	Miklós atya
Keresztény tanítás	Kedd 18,30 kéthetenként	Márton atya

Bérmálási felkészítő 2015 januárjában indul.

Az iskolai hittanórák időpontjáról az egyes iskolákban kaphatnak tájékoztatást.

A plébánia területéhez tartozó iskolák:

Németvölgyi Általános Iskola – az alsótagozatban Tóth Lászlóné Gabi, a felsőtagozatban Miklós atya tanít.

Tamási Áron Általános Iskola – Oláh Enikő tanít.

ELTE Gyakorló Általános Iskola – Matolcsy Kálmán atya

Fekete István Általános Iskola – Tóth Lászlóné Gabi

A gyerekeket szüleikkel együtt szeretettel hívjuk és várjuk a vasárnapi 9 órai szentmisékre!

Őszi zárándoklatunkat 2014.október 25-én szombaton, Garamszentbenedekre és Bénybe tervezzük. Részleteket hamarosan hírdetünk.

Ismét lehet jelentkezni a **zsolozsma imádság megtanulására** és közös végzésére minden szerdán, az esti szentmise után, a plébánia nagytermében. Első alkalom, 2014. október 17-én.

A **Punctum Saliens** ifjúsági imacsoport és „teológiai gondolkodó kör” újra indul. Minden pénteken, az esti szentmise után az emeleti terembe várjuk a fiatalokat, akik szeretnének egy befogadó közösségben Isten üzenetéről, az Evangéliumról elmélkedni.

Hollai Antal atyáról...

Egy alkalommal Barsi Balázs atyáról beszélgettünk, aki Antal atya osztályfőnöke volt az esztergomi ferences gimnáziumban. Antal atya felidézett egy diákkori történetet. Balázs atyával akart beszélni, felment a szobájához, ami zárva volt. Írt egy rövid üzenetet, amiben kérte, hogy ha visszaér, keresse meg. Eltelt néhány óra, majd megjelent Balázs atya a hálóterem ajtajában, és hívta Antit, hogy megérkezett, hallgatja. Balázs atya kezében két nehéz szatyorral állt az ajtóban. Éppen vásárlásból tért vissza, meglátta a szobája ajtaján a tanítványa üzenetét, és ahelyett, hogy kinyitotta volna az ajtót letenni a szatyrokat, lement és megkereste, mert biztos volt abban, hogy nagyon fontos, amit mondani akar. Nem tűrhet annyi halasztást sem. Micsoda emberi nagyság, micsoda figyelmesség!- mondta nekünk Antal atya. Micsoda emberi nagyság, micsoda figyelmesség! – tizenegynéhány évesen ezt észrevenni, majd egy életen át mindenkire hasonlóan így odafigyelni!

Müller Ferenc

Antal atyának köszönhetem életem első, igazán szívemarkoló lelkigyakorlatos élményét, amit soha nem felejték el. A karitás munkatársaknak Máriabesnyőn évenként megtartott lelkigyakorlatain olyan eredeti gondolatokkal átszótt, szuggesztív erővel ható elmélkedéseket tartott, amelyek mindannyiunk számára épülést, erőt adott a következő év munkájához.

Emberi nagyságát bizonyította, hogy saját fájdalmaival, betegségeivel mit sem törődve mindig, mindenkinek rendelkezésére állt.

Kérjük őt, hogy most már a mennyei hazában se feledkezzen el a karitás munkatársairól, segítsen abban, hogy legyen méltó utóda!

Molnár Zsuzsa

Sík Sándor Fáklya

Ülök az országúton, az árva útfelen,
Fáklyát lobogtat jobbkezem,
És mindeneknek, akik általmennek,
Szólok csendesen:

Testvéreim, megálljatok és üljetek le mellém.
Mert íme, mondom néktek:
Erre fog jönni, akit ti kerestek,
Erre fog jönni, akire
Oly igen nagyon nagy a ti szükségtek.
Engemet ő küld a vak idegenbe,
Hol szél sóhajt és úttalanok járnak,
És ő adta a fáklyát a kezembe,
És fényét ő gyújtotta meg,
Hogy mindnyájatokat, kiknek hajában harmat didereg,
És arcán reszkető, fázó cseppek verődnek:
A fáklya köré ide gyűjtselek,
Mert itt egy kicsi körben száraz van és meleg.
Jertek, üljünk le békén s várjuk a mi időnket,
Míg eljön, akit várnak mindenek.

S aki elküldött fáklyafénynek lennem,
Imádkozom, hogy adja:
Amíg el nem jön az ígéret napja,
Füstöt ne vessen és el ne aludjon
S meg ne hűljön az élő fáklya bennem.

Kedves Ákos!

Köszönjük, hogy figyelmeddel, kedvességeddel, igényességeddel, segítőkészségeddel közénk tartoztál. Sokat tanultunk tőled.

Kolozsvárott láttad meg a napvilágot, de nem sokáig gyönyörködhettél a kincses városban. Az ostrom idején családnodnak menekülnie kellett. Édesanyád Nagymaroson talált tanítói állást, ott töltötted gyermekéveidet.

E szép Dunakanyar-menti falu abban az időben telis tele volt kitelepítettekkel, osztályidegennek bélyegzett arisztokrata és polgári családokkal, de az őslakosság is őrizte ősei hitét. Jól mutatja ezt, hogy a negyvenfős osztályodból talán kettő kivételével mindenki látható az elsőáldozásokkor készült csoportképen.

Az ötvenes évek első felében a politikai nyomás ellenére még keresztény volt ez az ország, akkor is, ha édesanyád és más nagymarosi pedagógusok csak a sekrestyében, a templom karzatán lapulva, vagy a szomszéd faluban vehettek részt szentmisén. De ott voltak.

Az sem véletlen, hogy a piaristákhoz kerültél gimnáziumba. Mint mesélted, bátyádat követted, akit máshova nem vettek fel. Gondoltatok, hogy veled sem történne másképp, így eleve oda jelentkeztél. Életed egyik legjobb döntése volt. Jó földbe hullott a mag. Olyan közegbe kerültél, amely egész további életedet gazdagította, ezáltal tudtad te is gazdagabbá tenni mindazokat, akikkel életed folyamán kapcsolatba kerültél.

Az ötvenes évek második felében a piarista atyáknak nem volt más lehetőségük, csak a minőség felmutatása és megkövetelése. Izig-vérig piarista lettél. Nagyszerű tanáraid voltak, akikről hetvenéves fejjel is a kisdíák lelkesedésével tudtál beszélni. Például Kovács Mihály tanár úrról, aki a fizika és a matematika mestere volt, de együtt építettétek vele a gimnázium vitorlásflottáját. Kis húzós kocsival jártatok tudós tanárotok vezetésével a kültelki Tüzép telepeket alkalmas faanyagért. Együtt fúrta-
tok, faragtatok, ragasztottatok, s közben megtanultatok, milyen is az igazi munka öröme, illetve hogy

mennyire fontos az egymást segítő, támogató közösség az ember életében. Másik tanárod, akiről szívesen meséltél, Fekete Antal. Ő magyart tanított, szintén nem középiskolás fokon. Neki köszönheted, hogy több, illetve más is voltál, mint amivel a kenyeredet kerested, vagyis nem csak műszaki értelmiségi, akik általában mindig nagyon biztosak az igazukban. Te más voltál. Töprengő, alkotó, kétségeit sem leplező, aki a szépre, a nemesre őszülő halántékkal is gyermekeket meghazudtoló örömmel tudtál rácsodálkozni.

Jó megfigyelő voltál. Olyan dolgokra, jelenségekre is felfigyeltél, amelyek felett a legtöbb ember elsiklik. Észrevetted az apró dolgokban és a szerényen visszahúzódó társainkban is az értéket, a szépséget. És mindezt meg is tudtad mutatni. Jó stílusban, közhelyektől mentesen, veretesen fogalmaztál. Mindig volt egyedi, közérdeklődésre mégis joggal igényt tartó mondanivalód. Egy dolgot nem szeretted: bekezdésekkel tagolni szép írásaidat. Elfelejtettem megkérdezni, hogy miért. A szerkesztő ezt pótolta, és te sohasem reklamáltál. Talán úgy gondoltad, hogy legyen már a másiknak is valami feladata, ha már stilisztikailag és nyelvhelyesség szempontjából nincs sok dolga a szövegeddel... Az Új Ember hetilap Katolikus szemmel rovatában a nyolcvanas évek elejétől számos értékes glosszád jelent meg, és amikor a kilencvenes évek közepén elindítottuk a Felsőkrisztina című lapunkat, mindig számíthattunk kiváló írásaidra.

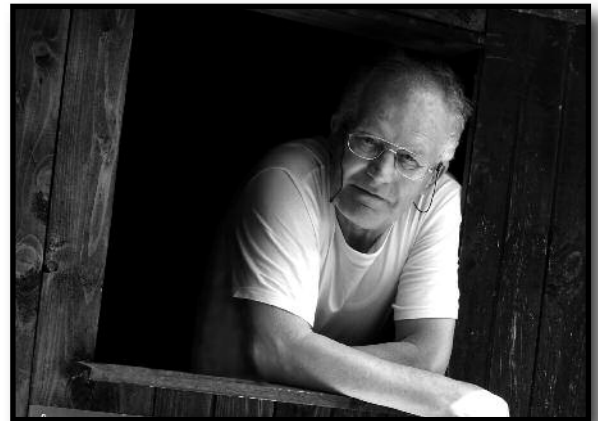
Nyugdíjba vonulásod után aztán belevetted magad a piarista múltba. Tudományos igényű dolgozataidat olvashattuk a Vigiliában, a Vasi Szemlében, és ez év elején a XX. századi piaristák jellegzetes alakjairól jelent meg izgalmas tanulmányköteted, a rend kiadásában. Külön értéke e munkának, hogy nem kozmetikázod a múltat. Oknyomozókat megszegyenítő alaposítással, ugyanakkor a nehéz helyzetbe került atyák iránti megértő szeretettel örökítetted meg hőseidet.

Lelkes és aktív, a feladat elől soha el nem bújó tagja voltál a felsőkrisztinavárosi képviselő-testületnek.

Mindig buzgón szervezted a képviselő-testület nagybőjti keresztútját.

Egykori Ujemberes főnököm dicsért sokszor téged. Írásaid egyike különösen tetszett neki, amelyre külön felhívta a figyelmemet. Ebben vagy harmincévnyi házassáttal a hátad mögött kisdíákos bájjal írtál feleséged iránti ragaszkodásodról. Tetted ezt úgy, hogy a szerkesztő is tanult belőle. A társunkat nem szabad megszokni, hanem újra és újra belé kell szeretni. Azt láttam, hogy a te házasságod mindvégig ilyen volt.

Isten áldjon kedves, mindig jó humorú Szende Ákos, és engeddd meg nekem, hogy nevedből szóviccnek

látszó komoly összefüggésre mutatnak rá. Hiszem, hogy a vezetékneved is beszédes. Azért vagy Szende, mert csak elszenderültél. Ahogy a Szűzanya jeruzsálemi szentélyét is dormiciónak, az elszenderülés bazilikájának nevezik, te is csak elszenderültél. Emléked, példád, huncut mosolyod, rekedtes, kicsit magas tónusú beszédhangod, szigorú és általában jogos kritikád velünk marad, bátorít és figyelmeztet is egyszerre.

Te is mindig mennyei dolgokban utaztál, ahogy könyvedben az egyik Isten háta mögötti zempléni faluba száműzött piarista tanárt jellemzed.

Köszönjük a Teremtőnek, hogy találkoztunk, kedves elszenderült Szende Ákos.

Nyugodj békében, és képviselj minket odaát, te mennyei ügyekben utazó.

A viszont látásra.

Barátod, Csongor

(Elhangzott Szende Ákos temetésén,
2014. július 16-án,
Szerdahelyi Csongor búcsúztatója)

Tábor értékelő

Mitől lesz jó egy tábor? Melyek voltak azok a programok, amik a legjobban sikerültek?

Mit szervezzünk legközelebb másképp? Miért volt jó ismét együtt lenni?

Az idei tábor szervezése januárban kezdődött, amikor több helyszínjavaslat alapján elkezdtek összehasonlítani, értékelni a lehetőségeket. Számtalan szempont volt, és valami mindig hiányzott: nem akartunk túl messzire menni, nem akartunk „kollégiumi” elhelyezést, kerülni akartuk a zsúfoltságot, a Balatont, és persze az anyagi lehetőségeket is figyelembe kellett venni. Az időpont volt a legmeghatározóbb: a korábbi táborokhoz hasonlóan idén is a nyár elejére szerettük volna tenni az együttlétet. A tavalyelőtti helyszín, Bükkszék azért jött ismét számításba, mert bár tudtuk, hogy egyszerűek (táboriak) a körülmények, a gyönyörű domboldal és az a szempont, hogy csak mi lehetünk a táborban, lelkesített bennünket.

Táborunkban 144 fő vett részt, 65 felnőtt, 61 diák és 18 négy év alatti résztvevő. Öt olyan család is részt vett, akiknek tavaly (2013-ban) született a kisgyereke, és több 70 éven felüli résztvevőnk is volt!

A tábor után egy anonim kérdőívet tettünk közzé elektronikusan, melyre 35-en válaszoltak a megadott határidőig, ez fantasztikusan jó arány! A válaszok értékeléséből nemcsak az elégedettség volt kiolvasható, hanem a tenni akarás, a segítőkészség is.

A legjobb tábori programjaink a következők voltak:

kirándulás, strand, előadások (Magdi: „Hogyan táplálkoztak a Biblia születésének idején?” és Csongor: „Ázsiába csöppent Latin-Amerika”), repülőgép modellezés, táncház, tábortűz, íjászkodás, frizbi, ki-mit-tud, kézműves foglalkozások, Foci VB meccsnézés, természetbúvár program

A résztvevők nagyon jónak ítélték a lelki programokat is, és az alábbiakat emelték ki:

Szentségimádás, reggeli szentmise, Huszti Zoli atya, esti imádságok, Miklós atya előadásai

35 fő értékelése öt felelet-választós kérdésben:

1. A tábor időtartama

éppen megfelelő volt a négy éjszaka 28 fő 80%

túl hosszú a négy éjszaka 4 fő 11%

túl rövid a négy éjszaka 3 fő 9%

2. A tábor időpontja

épp megfelelő a július eleje 34 fő 97%

túl sokan korán van július elején 1 fő 3%

3. A tábor helyszíne (a házak és a környezet) összességében

megfelelő, elfogadható volt 26 fő 74%

nagyon jó volt 4 fő 11%

nagyon rossz volt 5 fő 14%

4. A tábori ellátás (a biztosított étkezés)

megfelelő volt 29 fő 83%

nagyon jó volt 3 fő 9%

nagyon rossz volt 3 fő 9%

5. A részvételi díj

elfogadható volt 14 fő 40%

fizettem volna többet a magasabb színvonalért 8 fő 23%

kértem és kaptam támogatást, de még így is megterhelő volt 1 fő 3%

kértem és kaptam támogatást, és így nem volt megterhelő 11 fő 31%

nem kértem támogatást, de sokallom a részvételi díjat 1 fő 3%

Ami hiányzott a programok közül:

szervezett szentgyónási lehetőség, felnőtt kézműves foglalkozás, több szervezett program a fiatalok számára, közös sport, számháború, ének-, ima-, tánctanulás, családi vetélkedő

A tábor alatt és után többször feltettem magamnak a kérdést: mitől lesz „jó” a tábor? A helyszíntől? A bőséges ellátástól? A kényelmes elhelyezéstől vagy a programok profi szervezésétől? Mindannyian tudjuk, hogy nem ezektől. Mint amikor Illés próféta keresi az Istent, és nem találja sem a hatalmas szélvészben, sem a földrengésben, sem a tűzvészben, aztán megtalálja az enyhe szelőlőben és meghallja a halk és szelíd hangot.

/1Kir 19, 9-12/

Miért volt jó a tábor?

Mert egy augusztus végi 9-es szentmisén egy táborozó kislány odajött hozzám a Miatyánk utáni béke-köszöntés alkalmával, és bátran nyújtotta a kezét felém.

Tóth Zoltán

Plébániai Tábor – No, mi a SZÖSZ?

Képzeld, a bükkszéki táborból az első nap felkerekedünk hogy Parádsasvártól nem messze egy gyönyörű, mohos kövekkel tarkított patakmederben végigbotorkálva a festői sziklák közül lezúduló Ilona vízesés alatt hűsítsük magunkat. Ismét felkerekedve rövid kört tettünk a Kékes oldalában miközben mindenki volt alkalom beszélgetni, spontán megismerkedni, mások hangyalesőt figyeltek meg zsákmányszerzés közben, sok teában használatos gyógynövénnyel találkoztunk. De a kisebbekre és idősebbekre is gondoltunk, akik múzeumban, várban jártak és egyéb izgalmas programokban volt részük

No, mi a SZÖSZ?

Péntek a fizikai kikapcsolódás napja volt. Reggel már kisütötte szemünket a nap, irány a bükkszéki EU projekt-finanszírozott csodastrand mindenféle élményprogramokkal, Luca és Peti jóvoltából szuper játékokkal. Este vébénézés, borkóstolás... No, mi a SZÖSZ?

Szombat a lelki felüdülés napja volt. Huszi Zoli kispapnövendék az ifi korosztálynak tartott lelki fröccsöt :), míg Miklós atya a felnőtteknek tartott előadást. Miki atya után szabadon: *„A szabadság isteni ajándékát kaptuk, melyet nem féltve kell őriznünk, mert elmagányosodunk. Szabadságunk nem függetlenséget jelent mindentől, mert ez öncélúvá, önzővé tesz, és nem hoz gyümölcsöt. A szabadság egy önként és szabadon vállalt elköteleződésben teljesedik ki, amelyet házasságban egymásnak mondunk ki, vagy papi, szerzetesi hivatásban éljük meg. Ennek megélése akkor lesz valóban gyümölcsöző, magam és mások számára is építő valóság, ha erre önként mondok igent:*

SZABADON - ÖRÖMMEL - SZERETETTEL”

No, mi a SZÖSZ? Hát ez. Tehát az elköteleződés épp nem a rabság, hanem az élet valódi megélése az útja, amelyben kikerülhetetlenek a mélységek, de annál nagyobbak a magasságok is.

Ez kicsiben is így működik. Egy munkahelyi példával hadd illusztráljam ezt.

Munkahelyváltáskor olyan helyen kezdtem el dolgozni, amiben nem találtam önmagam. Eleinte kétségbe estem, aztán folyamatosan bosszankodtam, mígnem Placid atyával készített interjú jutott eszembe.

Placid atya sok-sok évet húzott le a Gulágon borzalmas körülmények között. Az egyetlen mód, ahogy túl tudta élni, hogy szabadon, belső derűvel igent tudott mondani a saját helyzetére, ezáltal szabaddá tudott válni, nem lett a harag, elkeseredés és passzivitás rabja. Rengeteg csodával határos esemény és szeretetélmény vette őt körül, mert szabaddá vált a szeretetre. Ez már nem túlélés volt, hanem megélés. Minket is arra hívott az Úr, hogy azt amiben vagyunk ne túlélni próbáljuk, hanem megélni. Kicsiben próbáltam ezt a történetet a saját életemben, az új munkahelyemen megélni, és valóban élményszerűen változott meg minden azáltal, hogy belül már másként álltam hozzá.

Kis kitérő után vissza a táborhoz: ezen fellelkesülve és felszabadulva egy fergeteges néptáncsal, ki mit tudtal, éjszakába nyúló táborúzi danolással és mókázással zárult a búcsúesténk. A vasárnapi ünnepi zárómisén pedig nagyon sajnáltuk hogy vége lett.

De ne feledjétek!

Kicsinek és nagyoknak bátran lehet jönnie a következő táborba

SZABADON, ÖRÖMMEL és SZERETETTEL.

Andrásfalvy Márton

Nyári Bosco-híradó

A Bosco Szent János kollégium idén nyáron augusztus 7-10-ig Bajnán élvezte Nyíri Robi atya és a bajnaiak vendégszeretetét. A szőlőhegyen kapunk helyet Robi atya pincéjében. A Jóisten szeretetét is naponta megtapasztaltuk. Juhász Marci így emlékszik vissza a tábora:

„Idén is megrendezésre került kollégiumunk nyári tábora. Kevesen, mindössze 12-en voltunk, ám ennek ellenére is jól éreztük magunk. Métáztunk, strandoltunk, számháborúztunk, kirándultunk, még kólaivó versenyt is rendeztünk, de a legfinomabb program az étkezés volt, még akkor is, ha a palacsintatészta „sós” volt. Egyik nap egy helyi bácsi (Béla bácsi) hívott meg minket „ebédelni”. A legtöbb éjjel sátor helyett a csillagos ég alatt aludtunk. Nagyon sokat beszélgettünk, nevettünk, kártyáztunk és zene is volt (nem is kevés). Nekem nagyon tetszett. Remélem, visszaadtam az élményeket és a hangulatot az írással.”

Hernády Orsi

Szeptember 27-én, szombaton

ISMERD MEG!

A Svábhegy rejtett kincsei

A 4. évad első alkalmán itthon barangolunk. Az új évet, immár hagyományosan, közös imádsággal kezdjük, ezúttal az Istenhegyi Szent László-templomot keressük fel. Innen a Jókai-kertbe sétálunk át, amely nemcsak természetvédelmi terület, hanem védett történelmi kert is. (A kert látogatása ingyenes.)

Ezután fogasra szállunk, hogy eljussunk az Ybl Miklós által épített Széchenyi-glorietthez, mely egykor kilátóként szolgált, de ma már megbújik a fák és házak között.

A délelőtt folyamán lesz mód a nyárbúcsúztató utolsó fagyizásra is.

Minden korosztályt hívunk és várunk!

Találkozás reggel 9 órakor a plébániánál, hazaérkezés 12-13 óra között.

Cserkész tábor, Bakonybél, 2014

A tavalyi Nemzeti Nagytábor után, ahol Magyarországról és számtalan országból érkeztek cserkészek, hogy együtt ünnepelhessük a cserkészlet alapításának századik évfordulóját, idén újra önálló csapattábort szerveztünk.

A helyszínt már március környékén kiválasztottuk, a festői szépségű Bakonybél melletti Hegyes-kőn. A tábor egy kis patak kezdetben száraz medrének két partján vertük fel, mely a tábor közepén az egész napos esőzésnek hála, egyik pillanatról a másikra megáradt és időlegesen kettészelte a táborunkat híd híján. Mivel két lakósátrunk és a fürdősátraink is túloldalt voltak, gyors ütemben kellett széldezkákból és rönkfákból egy hidat vernünk a patak fölé. Misére a faluban található bencés apátságba mentünk, míg a fogadalomtételt a faluhoz közeli kis kápolna mellett tartottuk egy tó partján. A táborban az összlétszám idén is meghaladta a hatvan főt. Ahogy szokás, saját magunkra főztünk tűzön, sátrakban aludtunk és esténként táborfüzet tartottunk. Napközben számháborúztunk, kirándultunk, a nagyok a közeli sziklákról kötélén ereszkedhettek, íjászkodtunk és túlélési technikákat gyakoroltunk az erdőben.

Ezúton is köszönjük a plébánia és a kerület nagylelkű támogatását, melyek lehetővé tették, hogy idén is közösen táborozzunk és reméljük, hogy jövőre is legalább ennyien együtt tölthetjük ezt a rövid, de értékes időt a nyárból.

Kempler Soma, táborparancsnok

Toborzási felhívás!

Kedves Gyerekek és Szülők!

Idén szeptemberben csapatunk egy fiú és egy lány kiscserkész őrsöt indít. Jelentkezni 7-8 éves kor között lehet névvel és egyik szülő telefonszámával a kemplersoma@gmail.com-on.

Személyes jelentkezés a következő két vasárnapi 9 órás szentmise után a jelenlévő cserkészeknél.

Jézus Szíve

„Valamennyi családot megvédem és oltalmamba veszem, amely szükségeiben Isteni Szívemhez fordul, legyen bármilyen súlyos helyzetben. A szétbomlott családokat ezzel az eszközzel megint egyesítem.”
(az Alacoque Szent Margit által kapott ígéretekéből)

ELSŐPÉNTEKI MISSZIÓS KONFERENCIABESZÉDEK A MAGYAR CSALÁDOKHOZ 2014-2015

Helyszín: Városmajori Jézus Szíve-templom, Budapest, XII. Csaba utca 5.
A szentmisék 18:00 órakor kezdődnek

Boldvai M. Bertalan OPraem, Csomai Premontrai Prépostság	Hittant a mai fiataloknak? Hogyan?	2014. szeptember 5.
Koós Ede érseki biztos, Egri Főegyházmegye	A család missziós kötelezettsége	2014. október 3.
Kálmán Peregrin OFM templomigazgató, Mátraverebély-Szentkúti Nemzeti Kegyhely	A zárándoklat mint a családot összetartó, hitben és szeretetben erősítő alkalom	2014. november 7.
Dr. Martos Levente Balázs prefektus, Győri Papnevelő Intézet	Családi biblia	2014. december 5.
Dr. Várnai Jakab OFM rektor, Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola	A megújulás spirituális háttere	2015. január 2.
Ocsovai Grácián OFM plébános, Zalaegerszeg	Tudjuk-e, kik az angyalok?	2015. február 6.
Kövesdy Zsolt plébános, Kunszentmárton	Mit hozhat a (plébániai) közösség a család életébe?	2015. március 6.
Dr. Orosz András Lóránt OFM egyetemi tanár, Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola	Házasságok érvényessége katolikus szemmel	2015. április 10.
Dr. Papp Miklós főiskolai docens, Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola (görögkatolikus áldozópap)	A katolikus erkölcssteológia tanítása a homoszexualitásról	2015. május 8.
dr. Németh Norbert egyetemi lelkész, Szombathelyi Egyházmegye	Hinni vagy tudni?	2015. június 5.

Tábor a művészetek völgyében

Már három éve részt vettem az Enikő néni és gyermekei által megrendezett hittantáborban, így mondanom sem kell, hogy nem is volt kérdéses idén a negyedik évi megjelenésem. Mikor ezt egy ismerősnek elmondom általában megkérdezi azt hogy tényleg ilyen jó esemény-e ez a tábor. Erre én csak mosollyal az arcomon igent mondok és belegondolok abba a sok szép emlékbe amit a napok alatt összegyűjtöttem a legutóbbi rendezvény alkalmából:

Első nap vidáman megérkeztem, tudtam hogy mire számíthatok. Rögtön mindenki kedvesen üdvözölt, be is vontak a játékokba. Sok volt az ismerős arc, akiknek örültem, de egyaránt az új is. Az újak eleinte kicsit félénkebben, később már felszabadultabban csatlakoztak a programokhoz. Enikő néni lányaival és a többi lánnyal való kézműves feladatoktól kezdve az izgalmas logikai játékokon keresztül, a fiúknak való több órán keresztül oltárépítésig semmiben nem volt hiány. Szabadidejében meg ki-ki a sátrában, vagy a kertben és a patak körül foglalta el magát, újdonsült, vagy esetleg régi barátaival. Mentünk együtt a saját magunk sültötte süteményekkel piknikezni a rétre, templomba is eljöttünk, süttünk kürtöskalácsot, és a hozzánk meghívott zenekarral meg a szomszédokkal együtt énekelünk. Aztán táborozókból és a vendégből összegyűlt „gyereksereg” focizott egy jót.

Majd mikor ők elmentek, a vacsorát követően, a nagy „Hálát adok ,hogy itt az este” éneklés után, mindenki megköszönhette a másoknak az éppen aznapi jótettét vagy tetteit. Ami pedig egy vagy több „pogácsa” adásával zajlott le. Ezek anyagból kivágott, jelképes pogácsák voltak, amit adni lehetett egymásnak, a hét végén pedig értékes ajándékokra be lehetett váltani. Szerintem ez nagyon jó ötlet volt, így mindenkinek megvolt a motiváció. (Nem mintha enélkül nem lettek volna ennyire segítőkészek a táborozók.) Bármi történt, esetleg sátor-

beázás vagy darázscsípés, mindenki egymás segítségére sietett. Így összhangban volt az egész csapat, kérdéses se volt, hogy miképp sikerül a szentbékállai kirándulásunk: fantasztikusan! A napok csak úgy elröpültek, észre se vettük, hogy elérkezik a búcsúeste, amit nem máshol, mint az egyik kapolcsi lakosnál, Lajos bácsinál töltöttünk. Nagyon hangulatos volt az este a kecskék és a tűz mellett, amit persze nem hagyhattunk ki éneklés nélkül. Miután meg befejeztük az „Által mennék én a Tiszán ladikon”-t lementünk a sötétben a közeli forráshoz és mindenki ima keretében hálát mondhatott ezért a hétért. Az (esős) éjszaka után sajnos el is telt az összes nap a táborból.

Kár, hogy csak úgy elszálltak a nappalok és az éjszakák egymást követve, de ez szerencsére azt mutatja, hogy még soha nem éreztük magunkat ilyen jól. Aki teheti és kedvet kapott, annak jövőre ott a helye Kapolcson!

Schmidt Zsófia

Idén is nagyon izgalmas és vidám volt a kapolcsi tábor. Jöttek új gyerekek, meg akiket már ismertem. Sokféle játékot játszottunk. Nekem a kecske, kecske, kecske nevű kártyajáték tetszett a legjobban. Játsoztunk még Unot, Sát. Festettünk egy tájképet a barátaimmal, agyagból pedig egy Pinokkiót formáztam. Építettünk egy oltárt is nagy kövekből. A közeli patak jégheideg vizében járkáltunk föl s alá, élveztük a hűsítő vizet. Enikő néni olyan finomakat főzött, volt, amikor repetáztam is. Meglátogattunk Lajos bácsit, aki a falu szélén él egy kis házikóban. Nagyon kemény életet él, gyertyával világít, magának hozza a vizet egy forrásból. Vannak kecskéi, két aranyos kiscicája és egy nagy ágyása. A sátrazás ismét nagy élmény volt. Nekem nagyon tetszett a kapolcsi tábor, szerintem jövőre is menni fogok.

Albert Mark

Gyere te is ministránsnak!

Kedves szülők és leendő ministránsok! Ahogy idáig minden évben, idén is új ministráns kollégiumot indítunk a plébánián. Ha egy jó közösséget szeretnétek, sok játékkal, kirándulással, és titokban egyszer ti is szeretnétek a tömjénezővel füstölni Húsvétkor, akkor itt az ideje hogy jelentkeztek.

A ministránsok mostanra a plébánia egyik legnagyobb és legösszetartóbb csapatát alkotják, mi csináljuk a legjobb táborokat és nekünk vannak a legjobb feladataink a miséken is. Minden első-áldozott, vagy hasonló korú gyereket szívesen várunk, részleteket a hirdetőtáblán olvashattok majd.

Schola tábor

„Magasztalja az én lelkem az Urat...”

„Magasztalja az én lelkem az Urat...”

A Schola életéből kihagyhatatlan tábor keretében augusztus 22-25. között Péliföldszentkereszten élvezhettük a kitűnő ellátást, az énekpróbák sokaságát és mindenekelőtt egymás társaságát.

Már évek óta minden tábori napot Laudessel kezdünk és Completoriummal fejezünk be. Ez keret ad a napunknak és emlékeztet minket arra, hogy mi is az igazi cél. Az eddig énekelt zsolozsmákhoz most hozzávettük a Vesperást is, melynek központjában Mária hálaéneke, a Magnificat található, így ez lett a táborunk témája is.

Jó szokásunkhoz híven családokat alapítottunk, melyeknek munkáját és szellemiségét a Magnificat két-két sora járta át. Idén viszont újításnak számított az „ifjak” családja, vagyis inkább a lélekben fiataloké. Feladata volt minden családnak a saját sorait elénekelni és ehhez kapcsolódó színdarabot és rajzot készíteni. Ennek mindegyikével minden család olyan nagy sikert aratott, hogy döntésképtelenné tette a zsűrit. De nem is a végeredmény a fontos, hanem az együtt töltött idő egy közös ügy érdekében.

Mint mindig, a sportolás most is elengedhetetlen volt. Fociztunk, röpléptünk, pitbulloztunk, ping-pongoztunk és csocsóztunk. A vállalkozó szelleműeknek még reggeli tornára is volt lehetőség. Aki éppen nem a friss levegőn szaladgált, az kedvére kézműveskedhetett. Ez eredetileg a gyerekeknek volt kitalálva, de a tábor végére már a felnőttek is teljes erőbedobással érdekesebbnél érdekesebb dolgokat készítettek nemezből. Ezért ezt a tevékenységet megszavaztuk jövőre is.

Természetesen a sok játék mellett helyet kaptak az énekpróbák is, hiszen szeptember első hétvégéjén Celldömölkön fogunk fellépni, karácsonykor pedig zenekari kísérettel előadjuk Vivaldi Glóriáját.

A vasárnapi szentmisén két ifjú orgonista-tanonc mutathatta meg tehetségét természetesen szigorú tanári felügyelet alatt. Utolsó este, miután a kicsiket lefektettük, elmentünk a Lourdes-i barlanghoz, ahol egy bő órát végigénekelünk négy szólamban, az esti szürkületben, természetesen kotta nélkül.

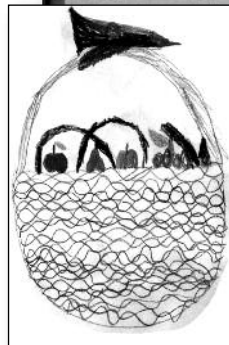
Hétfőn volt a „Schola szépe” és a „Gregorián góré” választás. A szavazók a belső szépség és a közösségért tett alázatos munka alapján hozták meg a döntést.

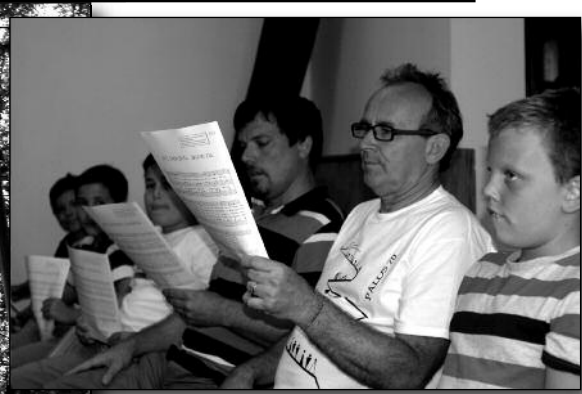
A koronázást természetesen tortaevés követte. Az utolsó napon Don Bosco-s golyákkal osztottuk meg a helyet, akiket ugyan jól megvertünk fociban, de azért megengedték, hogy velük táncolhassunk.

A tábor minden napján mindenkire a kis anygalkája vigyázott, de abban mindannyian egyetértünk, hogy a legszorgosabb anygalka Tünde néni, aki már 30 éve őrökdi mindannyiunk felett.

Köszönjük szépen ezt a csodás tábort (is)!

Müller Réka

A dobozok rövid története - Szkóla tábor

Mik ezek a rejtélyes, rajzos dobozok a hittanteremben? Elmesélem, mert ez a műhelymunka volt számomra az idei nyár egyik legizgalmasabb közösségi élménye: sokféleségünkől építkezve mindenki megtalálta a maga szerepét a nagy egész megalkotásában és közben együtt gazdagodtunk!

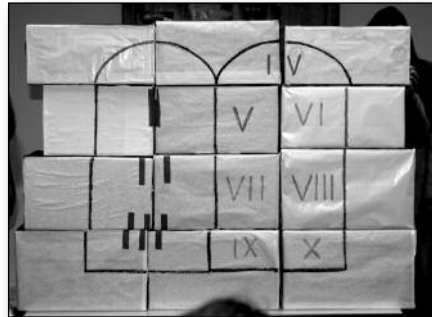
Gábor fiunkkal schola táborba mentünk. Csupa felnőttekből álló tábori családunk feladata volt a Magnificat utolsó két sorából valamilyen szabadon választott módon bemutatót tartani. „*Felvette az Úr az ő szolgáját, hogy ne feledje irgalmasságát, miképpen megmondotta vala atyáinknak, Ábrahámnak és az ő maradékának mindörökké.*”

Mint kiderült, többen már előre töprengtünk: mit lehet ebből kihozni? S pláne olyat, ami a gyerekeknek örömet okoz?

Az első családgyűlésen a Tündétől kapott „hátteranyag”, egy jezsuita szerzetes gondolatai nyomán izgalmas beszélgetés kerekedett: vajon el tudjuk-e képzelni, hogy az áldott állapotban lévő, fiatal Mária több napnyi utazás után idős rokonához megérkezve a kapuban azonnal elzengi Hanna hálaénekét, s azt még kissé át is írja saját érzései szerint. Érdekes, még ha a vallásos zsidó emberek sokat imádkozták is őseik imáit és bennük éltek ezek a szövegek. Töprengtünk, vajon miért indul el Mária Erzsébethez, miért vállalja a kényelmetlen, s talán veszélyes utazást. A beszélgetésből kialakult egy számomra igen életszerű változat: Máriának az angyali üdvözlés során Gábrriel arkangyal kijelentette, hogy Erzsébet előrehaladott kora ellenére, csodálatos módon babát vár. Ahogy az általános szokás volt, elindul hát, hogy mint fiatalabb rokon, segítsen idős, tapasztalt, istenfélő rokonának.

Találkozásukkor Erzsébet felismeri, hogy „*Uramnak anyja jön el hozzám*” s ettől Mária az öröm és hála túlcordulásaként felujjong „*nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas*”.

De mi lesz a feladatunkkal? A második családgyűlés első néhány perce: nehéz a dolgunk, haj-haj! Aztán elkezdenek csepegni az ötletek: Olvassuk el a szöveget újra és újra! ... Fogalmazzuk meg magunknak mai nyelven! ... Keressük meg az Ábrahámnak és az ő maradékának tett ígéreteket! Gyűjtsünk példákat, amikor az Isten szövetségét ígéri az embernek! Noé és a szivárvány; Ábrahám, a

szétvágott állatok és Isten átvonulása fálya alakjában; Ábrahám fiának majdnemfeláldozása, s a válasz: megsokasítlak, mint az ég csillagai; Mózes és a törvény a kőtáblákon; az angyali szó: a Szentlélek megárnnyékoz.

Legyen a bemutató valami játék. Nagy kockák. Kirakós! ... 12 kocka, mert Izrael tizenkét törzs, és a tábori családunk (kb.) 12 tagú.

Kialakult a vezérfonal: a kockák hat oldala a szövetségkötés hat szimbolikus képét adja. Az elsőt megmutatjuk mi, négy képet a többi családnak kell kirakni. Az utolsó pedig az előző hátoldalán, az egész dobozhalom megfordításával válik láthatóvá. Látványos lesz!

A hatodik kép hamarabb született, mint a többi. Kereszt! Hisz minden korábbi szövetség lényege és célja, elvezetni a Megváltáshoz.

Izgalom a megvalósítással: Nyergesújfaluról kartondobozok az áruházakból, ragasztó, színes papír. Sok-sok barkácskellék a csomagokból. Bevonni egységes fehérbe minden egyes dobozt. Megtervezni a történetek egyszerűsített, szimbolikus rajzait. Rajzolni, vágni, ragasztani, színezni (jókedvben egészen hajnali fél 2-ig...). A Bibliából kijelölni a felolvasáshoz a szövegrészeket. Megtervezni a bevonulást: kapucnisok megöregedett rendje (mindenkin esőkabát és tekintélyes szakáll) a Magnificat utolsó két sorát énekelve érkeznek dobozaival, s keres fiatal rendtársakat, hogy a sikeres képjáték végén mindannyian együtt hajolhassunk meg a kereszt előtt és énekelhessük:

„*Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek, miképpen kezdetben vala most és mindenkor és mindörökkön örökké. Ámen.*”

Családunk tagjai: Vörös Bogi, Faragó Ákos (a szüleink), Laber Zsuzsa, Zsabokorszky Zsolt (a nagyszüleink), Meszéna Gabó, Rajncsák Nóri, Rédy Mária, Tóthné P. Teca, Szöllösi Sebestyén András, Végh Ákos, Barta István és totyogó segítőnk, Imre Bernadett.

Köszönöm nektek!
Szeretettel: Hartmann Erika

Aki hisz a keresztre feszített Krisztusban, az előtt feltárul az Élet kapuja

Krisztus a törvény igáját magára vette azzal, hogy beteljesítette a mózesi törvényt, meghalt a törvényért és a törvény által. Halálával felszabadította a törvény alól azokat, akik készségesen elfogadják tőle az életet. Ezt az igazi életet azonban csak úgy nyerhetik el, ha elvesztik, ha odaadják érte életüket. Mert akik megkeresztelkedtek Krisztusban, az ő halálára keresztelkedtek meg (vö. Róm 6, 3). Alámerülnek Jézus életébe, hogy titokzatos Testének tagjaivá legyenek, és mint ilyenek, vele szenvedjenek, vele együtt meghaljanak, hogy azután vele együtt fel is támadjanak az örök életre. Ennek az életnek a teljessége csak a dicsőség napján jön el számunkra. Azonban már most – noha még testben élünk – részesedünk benne, amennyiben hiszünk. Hiszünk, hogy Krisztus meghalt értünk, és feltámadásával életet ad nekünk. A hit úgy egyesít vele, mint a tagokat a Fővel, és bekapcsol minket az isteni életáramba. Így lesz a megfeszített Jézusba vetett hitünk élő hit, amely szerető önátadással párosul, illetve belépés az igazi életbe, amely az eljövendő dicsőség kezdete. Ezért csak a kereszt lehet egyetlen jogcímünk a dicsekvésre: Én nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk Jézus Krisztus keresztyével. Általam keresztre szegeztek nekem a világot, és engem is a világnak (Gal 6, 14)

Aki Krisztus mellett döntött, az meghalt a világnak, a világ is meghalt az ő számára. Az ilyen ember Az Úr

sebhelyeit viseli testén (vö. Gal 6, 17), gyöngé és megvetett az emberek előtt, de éppen úgy erős is, mert a gyöngeségen nyilvánul meg az Isten ereje (vö. 2 Kor 12, 9). Jézus tanítványa ennek tudatában nemcsak a ráhelyezett keresztet veszi vállára, hanem önmagát is keresztre feszíti: Akik Krisztus Jézushoz tartoznak, keresztre feszítették testüket szenvedélyeikkel és kívánságaikkal együtt (Gal 5, 24). Könnyörtelen harcot vívnak saját természetük ellen, hogy elhaljon bennük a bűn, és helyet adjon a Szentlélek életének. Ez a küzdelem nagy lelkiert kíván. A kereszt azonban nem a végső cél, hiszen azért emelik magasra, hogy az ég felé mutattasson. Ez nemcsak jel, hanem Krisztus erős fegyvere; ez az a pásztorbot, amellyel az istenfélő Dávid kivonul az Istentől nem féltő Góliát ellen; ez az a bot, amellyel Isten zörget a mennynek ajtaján, és feltárja azt. Akkor majd mennyei fény árad ránk és körülölel mindenkit, aki követi a megfeszített Jézust.

*Szent Edith Stein „A Kereszt tudománya” című művéből
(Edith Steins Werke, Ed. L. Gelber – R. Leuven, Tom. 1, Friburt, 1983, pp. 15-16)*

Íjászverseny

Idén is megrendeztük a plébániák közötti íjászversenyünket, 2014. június 21-én, szombaton. A viadalra a Mátyás-templom híveit hívtuk ki. Helyezést négy kategóriában lehetett elérni, a díjazottak az S.K. Műhely által készített egyedi plaketteket kaptak.

Jövőre is szeretettel várunk mindenkit.

Karitás rövid hírek

A Szent Erzsébet Karitás központtól plébániánk 2 db. vércukormérő készüléket kapott, egyik még a plébánián van. Akinek szüksége van rá, jelentkezzen a karitás csoportnál!

Gyógyászati segédeszközöket kaptunk hagyatékából. Kerekesszéket, járókeretet, mankót,

L-es méretű Tena pelenkákat, raktárunkban vannak.

Molnár Zsuzsa

20 és 55 év közötti férfiaknak ismét elindítjuk a **Férfi kört**, amelyben lehetőségünk van bizalmi körben beszélgetni a hit és a mindennapok világáról. Első alkalom szeptember 23., kedd, 20.30-tól az emeleti teremben. További alkalmak, minden hónap 2. keddjén, este.

„Hogyan adjuk át úgy az Igazságot, hogy a legalapvetőbb igazságunkat - emberi mivoltunkat - el akarjuk takarni a másik elől? Isten számára nem csak az üzenet, hanem a közvetítő is fontos.

A te személyeden át hallatszik csak tisztán a rádbízott üzenet.”

M.M.

Anyakönyv

2014. június - augusztus

Az Egyház új tagjai:

Hartmann Lehel Ferenc
Verseghi Adél Terézia
Egyed Zsófia Adél
Végh Barnabás
Arányi Antónia
Orbai Dorka Rebeka
Orbai Fruzsina Laura
Klopp Anna Edina
Török Mirjam
Dömötör Attila Ádám
Bíró Karolina
Mátételki Botond Simon
Szilas Sára
Siklóssy Zorka Sára

Házasságot kötöttek:

Szőnyi András - Kohl Orsolya
Vasdinnyei Bence - Vasdinnyei Kovács Dorottya
Bán Zoltán - Dr. Sziveri Ilona
Gyulai Ágoston - Hernádi Anna
Erdélyi Tamás - Veszprémi Andrea Katalin
Szücs Gábor - Pomozi Tünde

Akiktől búcsúzunk:

Domján Istvánné (94)
Fodorné Orosz Erzsébet (75)
Tremmel Jánosné (65)
Hartmann Lehel Ferenc (8 napos)
Schéry Gábor (87)
Kóródi Bálintné (86)
Dr. Füzesséry Andrásné (97)
Bódi Jánosné (89)
Pávai Sándor (74)
Silye Dánielné (85)
Verseghy-Nagy András Miklós (73)
Fischer Józsefné (97)
Berzai Ágnes Katalin (62)
Szende Ákos (71)
Horváth Ilona (90)
Magasházy Ferencné (78)
Verhovay Lajosné (66)
Bakos István (69)
Kovács Julianna (90)
Kertész Tiborné (85)
Virág Lászlóné (95)
Molnár Kálmán (83)
Lajtos Sándorné (76)
Miltenberger-Miltényi Miklós (90)
Darvas János (79)
Tatai Balázs (69)
Boncz Tibor (89)
Babos Károly (79)
Piroska Zoltán (70)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XVII. évfolyam, 4. szám 2014. Veni Sancte

Szerkesztik: Molnár Miklós atya, Lukács Krisztina, Muhi András, Honti András, Máriáss Mihály
felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.